

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoPr/9/2025
Identifikačné číslo spisu:	2520202004
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2520202004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Easy Check, s.r.o., Trnava, Farárske 27, IČO: 44466587, zastúpeného Advokátska kancelária SOPKO & Partners s.r.o., Trnava, Paulínska 24, IČO: 54237 050, proti žalovanému: T. R., nar. XX. D. XXXX, Q., J. XXXX/XX, zastúpenému MV Legal s.r.o., Bratislava - Nové Mesto, Jedenásta 16, IČO: 36857947, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. PN- 24Cpr/11/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. februára 2025, sp. zn. 28CoPr/2/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 19. marca 2024 č.k. PN-24Cpr/11/2020 - 347 rozhodol tak, že konanie v časti o určenie, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá, zastavil (výrok I.); vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a zároveň vyslovil, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca vzal žalobu sčasti späť skôr, než sa začalo pojednávanie, súd preto konanie v časti o určenie, že pracovný pomer medzi žalobcom a žalovaným naďalej trvá, zastavil.

1.2. Predmetom konania zostal nárok žalobcu na určenie, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou zo dňa 29.6.2020 zo strany žalovaného je neplatné. Výsluchom svedkov D. A. a O.. D. E. mal súd preukázanú obranu žalovaného, že Ing. C. Q. bol oprávnený výpoveď žalovaného prevziať. Svedok D. A. vypovedal, že žalovaný odovzdal výpoveď Ing. Q., ktorý výpoveď prevzal, prečítal a povedal p. T., nech to dorieši. Tiež potvrdil, že Ing. Q. bol nepísaný majiteľ a riaditeľ celej firmy. Tvrdenia žalovaného

jednoznačne potvrdil Ing. D. E., konateľ žalobcu v čase dania výpovede, ktorý vypovedal, že vedel, že žalovaný plánoval skončiť a neočakával, že žalovaný výpoveď dá jemu, nakoľko na tieto personálne veci ako konateľ splnomocnil Ing. C. Q. a požiadal ho, aby niektoré personálne veci, medzi ktoré bolo zahrnuté aj ukončovanie pracovného pomeru, riešil v jeho mene. Ak by aj výpoveď bola doručená poštou, riešil by ju Ing. C. Q.. Výpoveď bývalého konateľa žalobcu teda jednoznačne potvrdila, že Ing. C. Q. bol žalobcom ako zamestnávateľom písomne splnomocnený, resp. poverený na právne úkony týkajúce sa aj skončenia pracovného pomeru a preberania písomností. Žalovaný teda mohol platne doručiť výpoveď žalobcovi odovzdaním do rúk Ing. C. Q. ako žalobcom poverenej osobe. A žalovaný tak aj urobil, nakoľko minimálne z vystupovania Ing. C. Q. na pracovisku mal za to, že postavenie konateľa voči zamestnancom vykonával v spoločnosti žalobcu práve Ing. C. Q. (ktorý sa konateľom žalobcu napokon aj stal). Výsluch ďalšieho, žalovaným navrhovaného svedka D. P., súd ako nadbytočný nevykonával. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutočnosti, že výpoveď bola žalobcovi platne doručená dňa 29.06.2020. Žalovaný vo výpovedi počítal s výpovednou dobou 2 mesiace. Ak je vo výpovedi nesprávne uvedená výpovedná doba alebo tam nie je uvedená vôbec, nemá to za následok neplatnosť výpovede, ale pracovný pomer sa skončí uplynutím zákonnej výpovednej doby. Výpovedná doba je zákonným dôsledkom výpovede. Nemusi byť preto vo výpovedi správne uvedená. V prípade žalovaného bola výpovedná doba 1 mesiac, nakoľko pracovný pomer trval menej ako jeden rok (od 17.02.2020 - nástup do zamestnania do podania výpovede 29.6.2020). Keďže v danom prípade výpovedná doba uplynula 31.07.2020, dňom rozhodujúcim pre počítanie lehoty je deň 31.07.2020. Prvým dňom lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru bol v danom prípade deň 01.08.2020. Posledným dňom lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru je deň 30.09.2020. Žaloba však bola podaná na súde až dňa 28.10.2020. Ak žaloba nebola podaná včas alebo nebola podaná vôbec, pracovný pomer sa skončí a po márnom uplynutí zákonom stanovenej lehoty sa súd už otázkou platnosti rozviazania pracovného pomeru nemôže zaoberať. Vzhľadom k preklúzii práva žalobcu na uplatnenie nároku na súde, súd žalobu v znení po jej čiastočnom späťvzatí, zamietol. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil vecne plným procesným úspechom žalovaného, aplikujúc ust. § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP.

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. februára 2025, sp. zn. 28CoPr/2/2025, na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. a vo výroku III. o trovách konania potvrdil (výrok I.) a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu odvolacieho trov konania (výrok II.).

2.1. Odvolací súd prebral súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobcu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemohol preto dať za pravdu odvolateľovi. Odvolaciu argumentáciu žalobcu, v ktorej namietal okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnutý dôkaz - výsluch svedka Kovaľa (č. l. 26), ktorý mal byť tiež prítomný pri odovzdávaní výpovede žalovaným, a ktorého výpoveďou chcel žalovaný v prípade pochybností zo strany súdu tiež preukázať, že Ing. C. a S. T. vždy jednoznačne vystupovali ako nadriadení nielen žalovaného, ale aj ostatných zamestnancov, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu správne zhodnotil, že nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie ohľadne tejto skutočnosti. Vo veci bolo vykonané dostatočné dokazovanie a zamietnutie návrhu žalovaného na vykonanie ďalších dôkazov nemalo za následok odopretie práva žalobcu na spravodlivé súdne konanie. Na základe dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania vykonané, bol dostatočne zistený skutkový stav veci a bolo možné posúdiť opodstatnenosť uplatneného nároku. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie uviedol, že vykonanie ďalšieho žalovaným navrhnutého dôkazu (výsluch svedka) by bolo nadbytočné a neúčelné. Vykonaním všetkých relevantných dôkazných prostriedkov bolo i podľa názoru odvolacieho súdu preukázané, že žalovaný účinne doručil výpoveď dňa 29.06.2020 žalobcovi ako zamestnávateľovi. Výsledky hodnotenia dôkazov sú imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie dôsledne postupoval, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými

úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že vo vzťahu k osobe Ing. C. (v tom čase zamestnancovi žalobcu) bolo možné všeobecne predpokladať, že písomnosť odovzdá na ďalšie konanie štatutárovi žalobcu, resp. že práve Ing. C. Q. bol fakticky tou príslušnou osobou, do ktorej dispozície sa písomnosť žalovaného (výpoveď) mala dostať. Výkonaným dokazovaním sa preukázalo (výsluchom svedkov, ako aj sms komunikáciou), že Ing. C. Q. bol „nepísaným majiteľom“ žalobcu, ktorá skutočnosť bola navyše potvrdená i tým, že bol v čase vyhlásenia rozsudku súdu prvej inštancie jediným spoločníkom a jediným konateľom spoločnosti žalobcu. Rovnako nedôvodnou bola námietka žalobcu, že bol príkaz doručovať písomnosti, týkajúce sa skončenia pracovného pomeru prostredníctvom pošty, pretože Zákonník práce v § 38 ods. 3 preferuje osobné doručenie na pracovisku a bolo by nedôvodným obmedzením práv zamestnanca, pokiaľ by tak urobiť nemohol. Žalobcom namietaná skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s rozdielmi vo výpovediach jednotlivých svedkov, taktiež nemala vplyv na správnosť zistenia skutkového stavu a nemala ani za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože rozdiely vo výpovediach svedkov sa týkali práve skutočností, či Ing. C. Q. alebo S. T. boli priamymi nadriadenými žalovaného, ktoré však boli v prejednávanej veci právne bezvýznamné. Na to, aby nastali účinky doručenia písomnosti zamestnávateľovi, ktorý je právnickou osobou, sa nevyžaduje jej prevzatie priamym nadriadeným zamestnancom zamestnávateľa. Odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, keď žalobu podanú na súd dňa 29.10.2020 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou zamietol z dôvodu uplynutia dvojmesačnej prekluzívnej lehoty podľa § 77 ZP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP dovolanie. Navrhol napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Súčasne požiadal o priznanie náhrady trov dovolacieho konania.

3.1. Dovolateľ vadu zmätočnosti videl v tom, že odvolací súd nevykonal výsluch navrhovaného svedka D., ktorý bol priamym účastníkom tzv. doručovania výpovede žalovaným. Súd prvej inštancie opomenul výpovede ďalších svedkov, ktoré boli v priamom rozpore s výpoveďou D.. Tieto výpovede neboli riadne zhodnotené a tým došlo k nepreskúmateľnosti a porušeniu práva na spravodlivý proces.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že konanie nebolo postihnuté vadou podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100%.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v

tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP v podstatnom namietá (i) nevypočutie navrhnutého svedka, (ii) nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

12. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na uvedené dovolací súd pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

13. K namietanému pochybeniu v procese obstarávania dôkazov najvyšší súd konštatuje, že pokiaľ súd nevykonal v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra najvyššieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom (I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020). Na druhej strane Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zasadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 C.s.p.), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29.4.1993, II. ÚS 410/06). K takejto interpretácii dospel už aj najvyšší súd napr. v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 100/2018 alebo 5 Cdo 202/2018. V

prejednávanej veci, ale o takýto prípad nejde.

14. Ako už vyslovil Najvyšší súd SR v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 100/2018 a 5 Cdo 202/2018, procesnému právu účastníka navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť a pokiaľ im nevyhoví, tiež vo svojom rozhodnutí odôvodniť, z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť.

15. V súdnej veci sa vo svojich opravných prostriedkoch dovolateľ domáhal výsluchu D. P.. Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu a z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, ohľadne okolností doručovania výpovede žalovaným s výsledkom podstatným pre výsledok konania nebolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie o skutočnosti, že Ing. C. Q. a S. T. vystupovali ako nadriadení nielen žalovaného, ale aj ostatných zamestnancov. Tieto skutočnosti však boli navyše v súdnej veci právne bezvýznamné. Odvolací súd mal v zhode so súdom prvej inštancie za to, že vykonanie ďalšieho žalovaným navrhnutého dôkazu (výsluch svedka) by bolo nadbytočné a neúčelné.

16. Doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje prijaté závery súdu prvej inštancie i súdu odvolacieho. S poukazom na rozsah vykonaného dokazovania možno považovať ich skutkové závery i hodnotenie dôkazov za dostatočné. Pokiaľ súdy nepovažovali za potrebné vykonať ďalší výsluch, nezasiahli tým do práva žalobcu na spravodlivý proces, pretože na zistenie skutkového stavu zabezpečili dostatočné množstvo dôkazných prostriedkov, z ktorých vyvodili na rozhodnutie veci dostatočné a jednoznačné skutkové závery. Návrh na vykonanie dokazovania ďalšími výsluchmi považovali za nadbytočný, resp. irelevantný, túto nadbytočnosť a nepodstatnosť pre konanie dostatočne odôvodnili, čím vyhovelí kritériám v zmysle vyššie citovanej judikatúry ústavného i najvyššieho súdu.

17. Dovolací súd ďalej uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čo by mohlo založiť vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Zo spisu však takáto vada v posudzovanom prípade nevyplyva.

18. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej

strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

19. V posudzovanom prípade odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom sa v napadnutom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením, na ktoré v podrobnostiach odkázal (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Je zrejmé, že prvoinštančným súdom obstarané skutkové zistenia a ich právne posúdenie považoval za natoľko správne, že ich nepotreboval nijako korigovať. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov (odvolacieho a prvoinštančného), chápaných v ich organickej (kompletizujúcej) jednote (viď rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, vyjadrenie žalovaného, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti doplnia aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd sa vysporiadal vo svojom odôvodnení so všetkými podstatnými námietkami žalobcu vznesenými v zásadnej časti aj v dovolaní.

20. Dovolací súd konštatuje, že z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií nevyplýva žiadny extrémny nesúlads medzi vykonanými dôkazmi a prijatými skutkovými závermi, ktorý by mohol viesť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci a odvolací súd výsledky dokazovania preskúmal v medziach podaného odvolania. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu súdy nižších inštancií na základe vykonaných dôkazov ustálili ucelený, logicky súdržný a presvedčivý skutkový základ, ktorý umožňoval právne posúdenie veci bez vnútorných rozporov, svojvôle či zjavného omylu.

21. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil žiadne ústavnoprávne deficity pri zisťovaní skutkového stavu veci. Súd prvej inštancie aj odvolací súd postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä s prejednacou zásadou, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP, čl. 15 CSP) a princípom všeobecnej spravodlivosti. Pri hodnotení dôkazov rešpektovali ústavno-procesné zásady, vrátane zákazu tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásady rovnosti zbraní a priamosti dokazovania. Napadnuté rozhodnutia obsahujú riadne a presvedčivé odôvodnenie, z ktorého je zrejмый logický postup myšlienkového procesu súdov pri hodnotení dôkazov. Prijaté skutkové závery nevykazujú znaky svojvôle, nelogických úsudkov ani zjavného omylu. Námietky dovolateľa v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

22. Dovolateľ namietal, že rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené. Vo svetle uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu napadnutý dovolaním žalobcu spĺňa kritériá pre odôvodnenie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, preto ho nemožno považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Odvolací súd sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý skonštatoval podanie žaloby v prejednávanej veci po uplynutí prekluzívnej lehoty. Preto platnosť skončenia pracovného pomeru nemohla byť súdom preskúmaná, a teda správne žaloba bola zamietnutá. Z odôvodnení rozhodnutí obidvoch súdov nižších stupňov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejмый, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil. Odôvodnenie jeho rozsudku zodpovedá aj základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia, vyplýva z neho vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri

hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Odvolací súd sa stručným, ale dostatočným spôsobom vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami žalobcu. So všetkými sa v zásade zaoberal už súd prvej inštancie, ktorý sa vysporiadal s nimi podľa názoru odvolacieho súdu dostatočným spôsobom. Argumentácia odvolacieho súdu je koherentná a jeho rozhodnutie konzistentné. Závery, ku ktorým odvolací súd dospel, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Dovolací súd pripomína, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Dovolateľ v dovolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v základnom konaní.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že nižšie súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

24. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.